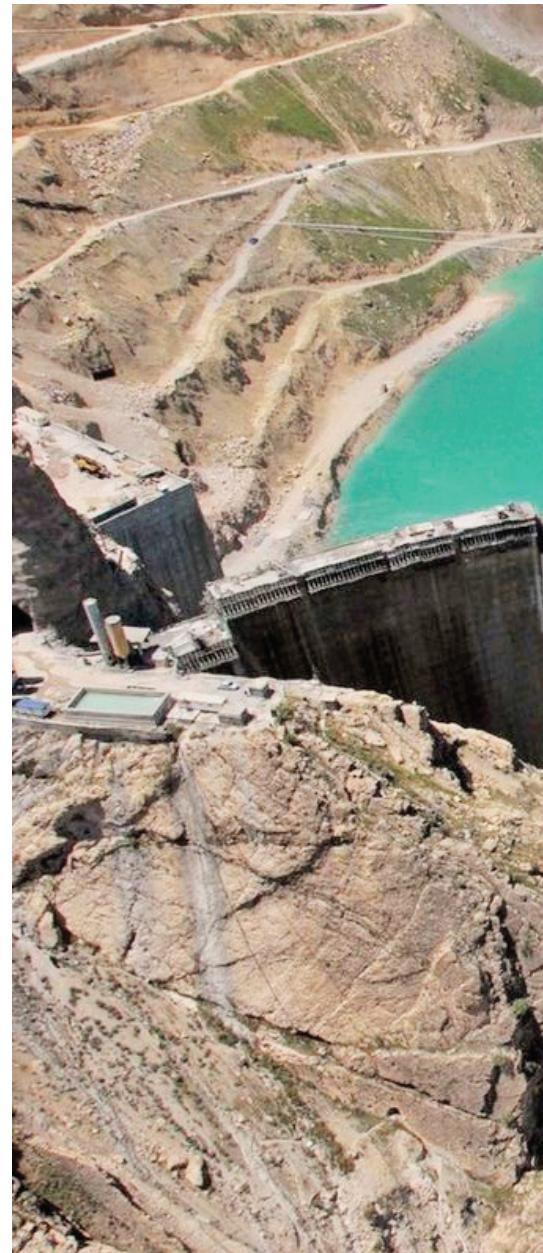

شد و در این سال پیشرفت پروژه خیلی خوب بود به طوری که برنامه ریزی های وزارت نیرو به گونه ای بود که تا پایان سال به اتمام برسد. اما به علت مشکلاتی که در منابع تخصیصی ایجاد شده بود پروژه در سال ۱۴۰۲ متوقف شد. زیرا برآوردها به گونه ای بود که اعتبار مورد نیاز ۴۰۰۰ میلیارد تومان در نظر گرفته شده بود اما در پایان سال ۱۴۰۲ تنها حدود ۲۰۰ میلیارد تومان به این پروژه تخصیص دادند».

❖ **از توقف تاشتاب دوباره: نقش دولت چهاردهم**
پس از مطالعات و طراحی سریع در اواخر ۱۴۰۱، اجرای پروژه در فروردین ۱۴۰۲ آغاز شد و پیشرفت اولیه خوب بود.

اما این روند دوام نیاورد و عدم تأمین مالی کار را عملاً متوقف کرد. نقطه عطف با ورود دولت چهاردهم رقم خورد. «اصغری می گوید: «پس از بازدید وزیر نیرو در ۲۳ اسفند ۱۴۰۲ و مشاهده پیشرفت تنها ۴۰ درصدی پروژه در طول دو سال

پایدارترین راه حل برای بحران
آب تهران و ایران، مدیریت تقاضا، اصلاح الگوی مصرف، بازچرخانی آب، مقابله با فرسودگی شبکه و توسعه کشاورزی پایدار است. پروژه طالقان یک راه حل موقت و ضروری در کنار این اقدام ها بنیادین محسوب می شود. سرنوشت این طرح در ماه های آینده، نه تنها بر تشنگی یا رفع عطش پایتخت، بلکه بر توانایی کشور در مدیریت بحران های پیچیده زیرساختی نیز تأثیر خواهد گذاشت

گذشته، دستورات لازم برای تسریع کار صادر شد. «نتیجه این دستورات، قابل توجه بوده است: «در چهار ماه اخیر (اسفند ۱۴۰۳ تا تیر ۱۴۰۴)، حدود ۲۵ تا ۲۹ کیلومتر لوله گذاری انجام شده و پیشرفت فیزیکی پروژه از ۴۰ درصد به حدود ۶۵ درصد رسیده است.» این یعنی حدود ۲۵ درصد از کل پروژه تنها در ۴ ماه گذشته اجرایی شده است.

❖ **تأمین مالی و چالش های اجرایی**
تأمین اعتبار لازم برای این شتاب، کلیدی بوده است. اصغری اعلام کرد: «در این چهار ماه، ۲۹۰۰ میلیارد تومان اعتبار تخصیص یافته که عمدتاً از طریق سازمان برنامه و بودجه، وزارت نیرو، شهرداری تهران، منابع عمومی و ردیف های

بحران و تنش آبی تأمین شده است.» برآورد نهایی اعتبار مورد نیاز برای تکمیل پروژه ۷ هزار میلیارد تومان است که حدود ۵ هزار میلیارد تومان آن تاکنون جذب شده است. با وجود سرعت بالا، چالش های اجرایی نیز وجود دارد. محدودیت ساعت کاری مهمترین آنهاست: «مسیر لوله گذاری از میان پادگان ها، شهرک های صنعتی، مناطق مسکونی و بکر مانند کردان، کوهسار و حتی حاشیه شهر کرج عبور می کند. این اماکن، امکان فعالیت ۲۴ ساعته را نمی دهند و ما مجبوریم با محدودیت زمانی کار کنیم.» با این حال، در خرداد ۱۴۰۴ رکورد ۱۱ کیلومتر لوله گذاری در یک ماه ثبت شد که نشان دهنده تلاش برای جبران زمان از دست رفته است.

❖ **فشار زمان: هدف بهره برداری در تابستان**
با توجه به تشدید تنش های آبی در کشور، فشار زمانی روی این پروژه بسیار بالاست. وزارت نیرو برنامه ریزی کرده است که این طرح حتماً در تابستان ۱۴۰۴ (همین امسال) به مرحله بهره برداری برسد. دستیابی به این هدف، نیازمند تداوم تأمین اعتبار و رفع موانع اجرایی در ماه های پیش رو است.

❖ **طالقان، فراتر از تهران**
هرچند تمرکز این گزارش بر انتقال آب به تهران است، اما سد طالقان نقش گسترده تری دارد: از جمله ویژگی های سد طالقان عبارتند از: تأمین بخشی از آب شرب استان های تهران، البرز و قزوین، تأمین نیاز آبی اراضی کشاورزی استان قزوین، تأمین بخشی از نیاز آبی صنایع استان البرز، تأمین حقابه کشاورزی و زیست محیطی پایین دست سد و تغذیه مصنوعی آب های زیرزمینی پایین دست.

طرح انتقال آب طالقان به تهران، صرفاً یک پروژه عمرانی نیست؛ پاسخی فوری به یک بحران ملی است. موفقیت این طرح می تواند فشار بر سدهای فرسوده شرق تهران و سد کرج را کاهش دهد، بخشی از کمبود آب شرب پایتخت در کوتاه مدت و میان مدت را جبران کند، از ظرفیت بلااستفاده سد طالقان به نحو مؤثرتری استفاده کند و در صورت تحقق زمان بندی نمونه ای از اجرای پروژه های زیرساختی حیاتی با سرعت عمل بالا باشد.

با این حال، پایدارترین راه حل برای بحران آب تهران و ایران، مدیریت تقاضا، اصلاح الگوی مصرف، بازچرخانی آب، مقابله با فرسودگی شبکه و توسعه کشاورزی پایدار است. پروژه طالقان یک راه حل موقت و ضروری در کنار این اقدام ها بنیادین محسوب می شود. سرنوشت این طرح در ماه های آینده، نه تنها بر تشنگی یا رفع عطش پایتخت، بلکه بر توانایی کشور در مدیریت بحران های پیچیده زیرساختی نیز تأثیر خواهد گذاشت. نگاه ها به طالقان و مسیر ۶۲ کیلومتری لوله هایش، برای نوشیدن جرعه ای امید در تابستانی سخت، دوخته شده است.

❖ **طرح جدید: افزایش ظرفیت انتقال**
ایده اصلی طرح فعلی که در بهمن ۱۴۰۱ کلید خورد، افزایش ظرفیت برداشت آب از سد طالقان و انتقال آن به تهران از طریق همان مسیر قبلی (زیاران به بیلقان) است. مشخصات فنی این طرح انتقالی چشمگیر است.

اصغری گفت: «از آن زمان کارهای مطالعاتی و طراحی آغاز و مشخص شد که باید از چه مسیری و به چه صورت آب را منتقل کنیم. در پایان ۱۴۰۱ دو نقطه در این پروژه وجود داشت که در فاصله ۶۲ کیلومتری از یکدیگر قرار گرفته و باید آنها را به هم متصل می کردیم. در یک زمان یک ماهه طراحی ها صورت گرفت و پیمانکار آن نیز انتخاب شد. این امر به آن معنا است که عملاً در فروردین سال ۱۴۰۲ فعالیت اجرایی آغاز